

Позовна заява повинна містити:
найменування органу, на розгляд якого подається заява;
найменування та реквізити сторін арбітражного процесу;
зазначення ціни позову, якщо позов підлягає грошовій оцінці;
підтвердження наявності арбітражної угоди з відповідачем;
зміст позовних вимог;
виклад обставин, на яких ґрунтуються позовні вимоги, зазначення доказів,
що підтверджують позов, обґрунтований розрахунок сум, що стягуються чи оспоруються;

перелік документів та інших доказів, що додаються до заяви.

У позовній заяві можуть бути вказані й інші відомості, якщо вони необхідні для правильного вирішення спору.

В одній позовній заяві можуть бути об'єднано кілька вимог, зв'язаних між собою підставою виникнення або поданими доказами.

Арбітражна комісія УФБ має право об'єднати кілька однорідних позовних заяв, у яких беруть участь ті ж самі сторони, в одну справу, про що письмово повідомляє сторони арбітражного процесу.

Відповідач має право після одержання позовної заяви надати відповідь на позовну заяву та направити копію Арбітражній комісії УФБ.

Відповідач має право до прийняття рішення зі спору подати до позивача зустрічний позов для спільного розгляду з первісним позовом.

Якщо сторони не домовились про інше, в період провадження у справі, кожна сторона може змінити чи доповнити свої позовні вимоги або заперечення проти позову, якщо тільки Арбітражна комісія не визнає недоцільним такі зміни чи доповнення.

Отже, підсумовуючи викладене треба зазначити що законодавство України чітко не регламентує основні способи захисту учасників біржової торгівлі на фондовому ринку. Кожна біржа закріплює свої Правила відповідно до яких і здійснюється діяльність конкретної біржі, а отже в цих правилах і зазначаються основні права та обов'язки учасників біржової торгівлі.

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ У СФЕРІ БЮДЖЕТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ: ЗАПОБІГАННЯ ФІНАНСОВИМ ДИСПРОПОРЦІЯМ

Давидюк Х.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Пожидаєва М.А.

Прагнення до побудови в нашій країні ефективної системи міжбюджетних відносин і необхідність уникнення економічно необґрунтованих рішень щодо використання бюджетних коштів спонукає до вивчення і використання як позитивного, так і негативного, зарубіжного досвіду з метою пошуку найбільш раціональних ідей, підходів, методів бюджетного регулювання та виявлення можливостей їх застосування в нашій країні. Оцінка світового досвіду дає можливість не тільки прийняти до використання вже перевірений часом цінний досвід побудови механізму бюджетного регулювання, але й дозволить запобігти помилкам у даній сфері діяльності та уникнути негативних наслідків.

Україна як член Ради Європи приєдналась і ратифікувала Європейську Хартію місцевого самоврядування (ЄХ), що накладає на державу зобов'язання уніфікувати національну систему бюджетного регулювання відповідно до європейської практики та принципів ЄХ. Як показує загальносвітовий досвід, раціональна організація фінансів на місцевому рівні є дуже непростою справою (див. статтю 9 «Фінансові ресурси місцевих властей» ЄХ). Так, згідно з висновками експертів Ради Європи, більшість країн, що ратифікували ЄХ, мають серйозні труднощі з впровадженням її вимог, і тому не завжди дотримуються її основних принципів. Це стосується й України, де інститут місцевого самоврядування до моменту ратифікації ЄХ тільки почав

формуватися, тому більшість положень європейської системи організації місцевих фінансів залишаються ще нереалізованими.

Варто зазначити, що в нашій державі відбувається істотна революція законодавчого розв'язання цієї проблеми. Зокрема, перший Бюджетний кодекс України було прийнято в червні 2001 року, текст якого постійно вдосконалювався у відповідності до практики його застосування, посилювався його взаємозв'язок із законами України та прийнятими нормативними актами. Норми Бюджетного кодексу України від 08.07.2010 р. із внесеними змінами станом на серпень 2013 року відображає не лише одержані надбання вдосконалення національної бюджетної системи, а й положення, важливі з позиції її розвитку у реалізації загальноновизнаних принципів, серед яких найбільш важливим є соціальна справедливість, економічна ефективність, стабільність.

У зв'язку з тим, що у різних країнах існують відмінні умови (адміністративні, соціальні, національні, культурні, історичні), що впливають на побудову взаємовідносин різних рівнів влади у бюджетній сфері, кожна з них по-своєму вирішує питання побудови міжбюджетних відносин. Світовий досвід визначення ролі держави та її територіальних утворень у розподільчих процесах переконує, що державний і місцеві бюджети є одним із найдосконаліших інструментів регулювання соціально-економічних процесів. На сьогодні у більшості розвинутих країн світу через бюджет перерозподіляється до 50% ВВП. Проблемою лишається визначення оптимальних форм і методів такого перерозподілу, збалансування державних і територіальних інтересів у бюджетному процесі, їх фінансове забезпечення. На сучасному етапі для України – це одне з найважливіших завдань.

Відмінності в організації міжбюджетних відносин обумовлюються, насамперед, системою адміністративного поділу територій, відповідно до якого сформувались різні моделі бюджетної системи. Наприклад, у федеративних країнах – бюджетний федералізм, у межах якого виділяють конкуруючий – (США, Канада) і співпрацюючий федералізм (Німеччина, Австрія), а в унітарних – бюджетний унітаризм. В Європі вирізняють південно-європейську (Іспанія, Італія, Франція) і північно-європейську (Швеція, Норвегія, Данія, Великобританія) моделі міжбюджетних відносин.

Проблеми економічного розвитку регіонів в Україні не мають аналогів у світовому процесі через відмінний від інших суспільно-політичний та соціально-економічний фон. Тому методи їх вирішення не можуть бути запозиченими у чистому вигляді. Проте, як свідчить порівняння механізмів бюджетного вирівнювання, які застосовуються в Україні та інших країнах світу, мають багато спільного. Більше того, Україна застосовує ряд елементів, які не тільки дозволяють урахувати особливості міжбюджетних відносин в інших країнах, а й забезпечують вищу, порівняно з ними, прозорість у розподілі фінансової допомоги.

Таким чином, для подальшого підвищення ефективності існуючої моделі міжбюджетних відносин в Україні доцільно зосередити зусилля у таких сферах: а) розвиток інституційної та правової бази функціонування бюджетної системи; б) нарощування обсягу бюджетних видатків на основі підвищення продуктивності бюджетних територіальних утворень; в) оптимізації розподілу бюджетних ресурсів; г) вдосконалення системи трансфертів; д) розвиток системи фінансових запозичень на місцевому рівні.

Отже, головне завдання бюджетного регулювання полягає в тому, щоб у конкретних економічних і політичних умовах обрати найефективнішу модель бюджетних відносин. Для цього, насамперед, необхідно чітко розподілити видаткові функції між рівнями влади, закріпити відповідні джерела фінансування, сформувати систему надання фінансової допомоги найбільшій регіонам шляхом запровадження відповідних процедур усунення можливих фінансових диспропорцій. Водночас надання дотацій не повинно скасовувати основоположну свободу місцевого самоврядування проводити свою політику в межах його власної компетенції.